

En indien nu de ervaring met ons orgaan, dat toch ook dienen moet om door proeve van belletrie en bijdragen van wetenschappelijken aard, door proza en poëzie onzen naam naar buiten hoog te houden, slechts dubbel zoo aangenaam geweest ware — men had nog de geestelijke inertie in zake den almanak kunnen toeschrijven aan de nawerking der vele feestelijkheden en een willen inhalen van verloren studietijd. Doch hoe diep treurig ging het ook hier! Wel hadden de hh. F. de Vries, F. C. Meyster, W. E. van Duyn, W. S. de Haas en W. van 't Sant, die ons »Nil« dit jaar redigeerden, in 't begin nummers van 12 of 14 bladzijden te verzorgen, dank zij het zeer lange lustrumverslag en den in ons blad grootendeels gevoerden strijd over de motie-Rutgers c. s., — maar wanneer men deze beide exceptioneele bronnen elimineert, wat houdt men dan over? Een verslag van corpsvergaderingen, sporadisch een kroniek, een legio aantal grootendeels onbelangrijke recensies en misschien twee- of driemaal een stuk van eigen vinding! Nu zal waarschijnlijk ieder onzer de verschijning van »Ons Tijdschrift« met belangstelling begroet hebben, — doch het gaat toch niet aan om op de goedmoedigheid der lezers zoo te speculeeren, dat men ze steeds weer vergast op de recensies der achtereenvolgens verschenen nummers! Ik stem toe, de redactie ontving noch van het correspondent-schap L. E. V. veel bijdragen, noch bijna iets bijzonders van eenig corpslid, — maar ze had m. i. zelf haar taak ook breeder behooren op te vatten en desnoods de corpsleden moeten prikkelen tot meewerking. Thans kunnen we allen wegkruipen van schaamte, als een buitenstaander of reunist ons wijst op de bedroevende proeven onzer journalistiek.

De administratie van het orgaan, in handen der h. h. A. van Dokkum en J. W. Kal, leverde nooit stof tot eenige klacht, waaruit dus vrij geconcludeerd mag worden dat deze heeren hun taak naar behooren vervulden.